

Յովելի Գիրքը և Լատդիկեական Յոթներորդ օրվա Ադվենտիստական Եկեղեցին — Թիվ տասնութ

Jeff Pippenger

2025-12-25

Տասնութերորդ համար

Մենք քննում ենք Աբրամի ուխտը և դեռևս չենք անդրադարձել Աբրամի մարգարեության այն տարրին, որը անմիջական կապ ունի Հովելի գրքի սկզբնական համարների հետ: Աբրամի՝ 400 տարվա գերության մասին մարգարեությունը, Պողոսի 430 տարիների հետ միասին, առաջացնում է այն մարգարեական կառուցվածքը, որը համապատասխանում է Դանիել 12:11-ի 1290 տարիներին: Տասնմեկերորդ համարի 1290-ամյա մարգարեությունը Աբրամի և Պողոսի 430-ամյա գծի օմեգա մարգարեական շրջանն է: Այս ճշմարտությունը մաս է կազմում այն բանի, ինչ բացվում է վերջին օրերին և բաժանում է իմաստուններին ու ամբարիշտներին:

430 տարիների օմեգա մարգարեության հետ կապված էր «չորս սերունդների» խորհրդանիշը, որը մատնանշում էր փորձաշրջանային ժամանակահատված այն ազգի համար, որն Աստծո ընտրյալ ժողովրդին պահում էր գերության մեջ: Մովսեսի համար դա Եգիպտոսն էր, իսկ հարյուր քառասունչորս հազարի համար, որոնք երգում են Մովսեսի երգը, դա Միացյալ Նահանգների պատմությունն է՝ 1798 թվականից մինչև Կիրակի օրենքը: Հայտնություն տասներեքում «երկրի գագաթն» ներկայացված Միացյալ Նահանգները սկսում է որպես գաղ և ավարտում՝ խոսելով որպես վիշապ: Հովսեփը որպես Գառի խորհրդանիշ, ներկայացնում է Եգիպտոսում համեմատական խաղաղության ժամանակահատվածը, մինչև որ եղավ մի նոր փարավոն, և գերությունը սկսվեց: Այսպիսով, այն ազգը, որ դատվում է չորրորդ սերնդում, որը Մովսեսի համար Եգիպտոսն էր, Միացյալ Նահանգներն է: Մնացորդը դատվում է Կիրակի օրենքի ժամանակ, ինչպես նախապատկերված էր այն պատուհասներով, որոնք եբրայեցիների համար իրենց գազաթնակետին հասան դրան սյան վրա եղած արյամբ, իսկ այնուհետև՝ Եգիպտոսի ազգի համար Կարմիր ծովի մոտ: Հովսեփն ու Մովսեսը ներկայացնում են բարի փարավոնի և չար փարավոնի, ինչը Միացյալ Նահանգների համար նախ՝ գաղն է, ապա՝ վիշապը:

Աբրամի՝ չորրորդ սերնդում դատաստանի վերաբերյալ մարգարեությունը ներառում էր այն փաստը, որ փորձության ժամանակի փակվելը առաջընթացական է, որովհետև Աբրամի մարգարեության՝ Մովսեսի մեջ կատարման շրջանակում ոչ միայն փորձության ժամանակը փակվեց Եգիպտոսի համար, այլև դեռևս ժամանակ էր մնացել, որպեսզի Ամորհացիները լցնեին իրենց փորձության ժամանակի բաժակը՝ այն բանից հետո, երբ Եգիպտոսը լցրել էր իրը: Կարմիր ծովը Եգիպտոսի համար այն էր, ինչ Կիրակնօրյա օրենքը կլինի Միացյալ Նահանգների համար, և ապա «երկրի վրա գտնվող յուրաքանչյուր այլ երկիր»՝ «կհետևի Միացյալ Նահանգների օրինակին», ինչպես ներկայացված է Ամորհացիներով՝ Եգիպտոսի փորձության ժամանակի

փակվելուց հետո:

Ամորհացիները Աբրամի ուխտի մեջ այն տասը ցեղերից մեկն են, որոնք բնորոշում են աշխարհը՝ Եգիպտոսի գետից մինչև Բաբելոնի գետը, և, հետևաբար, Ամորհացիները ներկայացնում են աշխարհի ազգերին, որոնք որպես ազգեր փակում են իրենց առանձին փորձության ժամանակը՝ Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքից հետո: Ամորհացիները աստվածաշնչյան խորհրդանիշն են այն դատաստանի, որ փակվում է աշխարհի վրա, և դա տեղի է ունենում երրորդ և չորրորդ սերնդում: Կարմիր ծովը խորհրդանիշն է Միացյալ Նահանգների համար փորձության ժամանակի փակման, իսկ Ամորհացիները ներկայացնում են այն ազգերին, որոնք աստիճանաբար փակում են իրենց փորձության ժամանակը, մինչև մարդկային փորձության ժամանակը փակվի: Ուստի Ամորհացիները խորհրդանիշ են կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակաշրջանի՝ Կարմիր ծովից մինչև արևելյան քամու ազատագրությունը, երբ ազատագրման ճանապարհը բացվում է Աստծո ժողովրդի առաջ:

Սակայն Աբրամի մարգարեությունը ոչ միայն անդրադառնում է չորրորդ սերնդին՝ Միացյալ Նահանգները որպես Եգիպտոս, և աշխարհը որպես Ամորհացիներ նկատի ունենալով, այլ, առավել կարևոր կերպով, «չորրորդ սերունդ» է դնում Աստծո ժողովրդի այն սերնդին, որ անցնում է Կարմիր ծովը: Երբ Աբրամի երեք քայլերից առաջին քայլում «չորս սերունդների» ըմբռնումից վեր հանենք այն, ինչ հնարավոր է վեր հանել, ապա կքննարկենք Աբրահամի ուխտի երկրորդ և երրորդ քայլերը: Երկրորդ քայլը տասնյոթերորդ գլուխն է, իսկ երրորդ քայլը, իհարկե, քսաներկուերորդ գլուխը:

Դանիելի գրքի տասներկուերորդ գլխում նշված են երեք մարգարեական ժամանակաշրջաններ, և դրանք բոլորն էլ ներկայացնում են մարգարեական ժամանակ, որը դադարեց 1844 թվականին: Այդ երեք ժամանակաշրջանները բացվում են վերջին օրերում, և այդ երեք ժամանակաշրջանները ներկայացնում են գիտության ավելացումը, որ հասնում է Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում: Քրիստոսը, որպես բեհեզե հանդերձյալ մարդը, յոթերորդ համարում ներկայացնում է այդ երեք մարգարեական ժամանակաշրջաններից առաջինը, և այդպիսով Նա Իրեն նույնացնում է Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակի հետ, որը կանգնած է ոչ թե ջրի վրա, այլ երկրի և ծովի վրա:

Եվ այն հրեշտակը, որին տեսա կանգնած ծովի վրա և երկրի վրա, բարձրացրեց իր ձեռքը դեպի երկինք, և երդվեց Նրանով, որ կենդանի է հավիտյանս հավիտենից, որ ստեղծեց երկինքը և այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, և երկիրը և այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, և ծովը և այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, թե այլևս ժամանակ չափտի լինի:
Հայտնություն 10:5, 6.

Տասներկուերորդ գլխի յոթերորդ համարում վուշե հանդերձով մարդը նույնպես երդվում է Նրանով, որ հավիտյան կենդանի է:

Եվ ես լսեցի կտավեհագուստ մարդուն, որ գետի ջրերի վերևում էր, երբ նա իր աջ ձեռքը և իր ձախ ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք ու երդվեց Նրանով, որ հավիտյան կենդանի է, թե դա պիտի լինի մի ժամանակ, ժամանակներ և կես

Ժամանակ. և երբ նա ավարտին հասցնի սուրբ ժողովրդի գործությունը ցրելը, այս բոլոր բաները պիտի կատարվեն: Դանիել 12:7.

Մեզ ներշնչմամբ տեղեկացվում է, որ մարգարեության նույն գիծը, որ գտնվում է Դանիելի գրքում, շարունակվում է Հայտնության գրքում, և միլլերական ըմբռնումն այն է, որ այս երկու նկարագրությունները Քրիստոսի զուգահեռ հատվածներ են: Քրիստոսը՝ որպես փոքրիկ գրքույկն ունեցող Հրեշտակ, Հայտնության գրքում մատնանշում է մարգարեական ժամանակի կիրառության ավարտը 1844 թվականին, և Քրիստոսը՝ որպես կտավատե զգեստով Մարդը Դանիելի գրքում, մատնանշում է, որ երբ Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքը գա, Դանիելի վերջին տեսիլքի բոլոր հրաշքները պիտի ավարտված լինեն: Այդ սրբազան պատմության շրջանակում, որը նախորդում է կիրականորյա օրենքին և հասնում իր գագաթնակետին այնտեղ, Աստծո ժողովուրդը պետք է ցրված լինե՛ր 1260-ի խորհրդանիշով ներկայացված մի ժամանակահատվածի ընթացքում: Կիրականորյա օրենքին նախորդող ցրման ժամանակահատվածը ներկայացված է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում, որտեղ Մովսեսն ու Եղիան սպանվում են և երեք ու կես օր մեռած ընկած են փողոցում, ինչը 1260-ի խորհրդանիշն է:

Յոթերորդ համարում կտավատե պատմուճանով մարդը հայտնում է, որ երբ սրբազան ժողովրդի գործության ցրումը լրացնի իր երեքուկես օրը, վերջին օրերի Աստծո ժողովրդի վրա հասնող «սքանչելիները» պիտի ավարտվեն: Վերջին հոդվածն ավարտեցինք Քույր Ուայթի՝ Զաքարիայի երրորդ գլխի վերաբերյալ մեկնաբանությամբ: Առաջին նախադասությունը ասում էր. «Հեսուի և Հրեշտակի մասին Զաքարիայի տեսիլքը առանձնահատուկ գործությամբ վերաբերում է մեծ քավության օրվա վերջին տեսարաններում Աստծո ժողովրդի փորձառությանը»: Այդ գլխում, ինչպես նաև այդ գլխի վերաբերյալ Քույր Ուայթի ներշնչյալ մեկնաբանության մեջ, հարյուր քառասունչորս հազարը «գարմանքի արժանի մարդիկ» են: Դանիելի վերջին տեսիլքի այն «սքանչելիները», որոնք ավարտվում են կիրականորյա օրենքով, այն «սքանչելիներն» են, որոնք առնչվում են Աստծո ժողովրդի կնքմանը:

Դանիել մարգարեի տասներկուերորդ գլուխը տալիս է այն լույսը, որ վերջին օրերում կնքում է հարյուր քառասունչորս հազարը: Այդ լույսը ներկայացված է երեք մարգարեական ժամանակաշրջաններով, որոնք բոլորը նույնականացվել և հաստատվել էին որպես ճշմարտություն միլլերական պատմության մեջ: Այդ երեք ժամանակաշրջանները ներկայացված են երեք համարներում և երեք այումներ են, որոնք պահում են ճշմարտության կառուցվածքը: Ճշմարտության կառուցվածքը պահվում է երեքբայլ գործընթացով: Այդ երեք քայլերից բաղկացած գործընթացը ներկայացված է ինը համարներից կազմված հատվածի (4–12) մեջ՝ այն երեք համարներով, որոնք ներկայացնում են մարգարեական ժամանակը: Այդ երեք մարգարեական ժամանակաշրջանները, երբ դրանց մոտենում են հիմնարար միլլերական ըմբռնման դիրքից, առաջ են բերում երեք խորհրդանշական ժամանակաշրջաններ, որոնք սահմանվում են միլլերական ըմբռնման համաձայն, սակայն չեն կիրառում ժամանակի տարրը:

Երեք ժամանակաշրջանները գտնվում են հենց այն Սուրբ Գրքի հատվածի սահմաններում, որը սահմանում է «մարգարեության կնքվելու, ապա՝ բացվելու ընթացքը»՝ ներառյալ եռակի փորձության գործընթացի դասական աստվածաշնչյան նկարագրությունը: Այն ինը համարները, որոնք սկսվում են այն պահից, երբ Դանիելին ասվում է կնքել իր գիրքը, հենց այն համարներն են, որտեղ ներկայացվում են այդ երեք ժամանակաշրջանները, և այդ ինը համարներում այն մաքրման գործընթացը, որ իրականացվում է ճշմարտության բացվելու ժամանակ, արտահայտվում է որպես «մաքրված, սպիտակեցված և փորձված»: Երեք համարներում նշված երեք ժամանակաշրջանները գիտության աճն են՝ վախճանի ժամանակ, վերջին օրերում, որոնք ներկայացնում են Աստծո ուխտի ժողովրդի վերջնական փորձության և կնքման գործընթացը: Այդ պատմությունն է այն տեղը, որտեղ ներկայացվում են այն խորհրդանշական «սքանչելիքները», որ վերջին օրերում վրա են հասնում Աստծո ժողովրդին: Խնդրում եմ կրկին ընթերցեք այս պարբերությունը:

Իննավերսանոց հատվածի երեք համարներում հիշատակված երեք ժամանակահատվածները ներկայացնում են Դանիելի գրքի գազաթնակետը, իսկ այնտեղ ներկայացված գազաթնակետը ներքին մարգարեական գծի գազաթնակետն է. դա այն պատմությունն է, թե ինչպես է մի վեմ «կտրվում» լեռից՝ առանց ձեռքերի, ինչը մնացորդի պատմությունն է: Այդ ներքին գիծը ներկայացված է տասներորդ և տասներկուերորդ գլուխներում, իսկ մարգարեության արտաքին գծի գազաթնակետը գտնվում է տասնմեկերորդ գլխի եզրափակիչ համարներում և Դանիել տասներկուսի առաջին մի քանի համարներում:

Այդ երեք ժամանակահատվածները նաև Ուլայի և Հիդդեկել գետի վկայության տեսիլքների գազաթնակետն են, և այդ երեք համարները ներառում են մի մարգարեական ժամանակահատված, որը ներկայացնում է ուխտի ժամանակի մարգարեության գազաթնակետային կատարումը, որի համար թե՛ Աբրամը, թե՛ Պողոսը վկաներ են: Հիսուսը, որպես կտավատե զգեստով Մարդը, յոթերորդ համարում ջրերի վրա է ընթանում: Տասնմեկերորդ համարում երկու ձայներ, որոնք նաև Քրիստոսի ձայնն են, Աբրամն ու Պողոսը կանգնում են՝ վկայելու: Տասներկուերորդ համարում ներկայացված է Աստծո ժողովրդի կնքման պատմությունը, որովհետև հարյուր քառասունչորս հազարը կույսեր են, և կույսերը վերապրում են տասը կույսերի առակը, իսկ տասներկուերորդ համարի օրհնությունը նրանց վրա է, ովքեր սպասում են: Նրանք, ովքեր առակում սպասում են և «օրհնված» են, այն մարդիկ են, ովքեր ստանում են այն հանդերձը, որը նրանց հնարավորություն է տալիս մտնելու ամուսնության մեջ, երբ դուռը փակվում է:

Յոթերորդ համարում Հիսուսը քայլում է ջրերի վրա, ինչը վախ է առաջացնում, սակայն Պետրոսը վճռում է հավատալ և սկսում է քայլել ու Աստծուն փառք տալ, բայց Պետրոսը հաճախ երկու դասակարգերի էլ խորհրդանիշն է, և փառքը կրկին դառնում է վախ, քանի որ նրա դատաստանի ժամը հասել էր: Յոթերորդ համարում տեղակայված առաջին ժամանակաշրջանը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի լուրը: Հիսուսը ջրերի վրա է, ինչը վախի և առաջին հրեշտակի խորհրդանիշ է: Այնուհետև Հիսուսը

առանձնացնում է մի ժամանակաշրջան, երբ Նա պիտի փառավորի Իր ժողովրդին՝ կիրակնօրյա օրենքի դատաստանից առաջ: Երեք հրեշտակների բոլոր երեք տարրերն էլ գտնվում են յոթերորդ համարի մեջ, որովհետև յոթերորդ համարը երեք համարներից առաջինն է, որոնք ներկայացնում են երեք հրեշտակներին:

Տասնմեկերորդ համարը «կրկնապատկում» է ներկայացնում՝ իր օմեգայական վկայությամբ Աբրամի և Պողոսի ալֆայական ձայներին: Նրանց «կրկնապատկված» ձայները միահյուսվում են՝ ներկայացնելու ուխտի ժամանակի մարգարեությունը, և տասնմեկերորդ համարը, որպես օմեգա, կատարում է այդ մարգարեությունը՝ նույնացնելով այն մարգարեական ժամանակահատվածը, որն ավարտվում է Բաբելոնի անկմամբ 1798 թվականին, և այդպիսով նախատիպավորում է Բաբելոնի անկումը, երբ Միքայելը վեր կենա վերջին օրերին: Տասնմեկերորդ համարում մենք ունենք մարգարեների կրկնապատկում և մի ժամանակահատված, որը ներկայացնում է Բաբելոնի երկու անկում, այսպիսով ներկայացնելով երկրորդ հրեշտակի պատգամը, որ ազդարարեց. «Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը»:

Յոթերորդ համարը առաջին հրեշտակի պատգամն է, և տասնմեկերորդ համարը՝ երկրորդ հրեշտակի պատգամը, իսկ տասներկուերորդ համարը, որ Դանիել 12*12-ն է կամ Դանիել 144-ը, վերաբերում է իմաստունների և հիմարների միջև եղած տարբերությանը, որը կատարվում է դատաստանի գործընթացում և ավարտվում է դատաստանի ճգնաժամի ժամանակ բնավորության հայտնությամբ: Տասներկուերորդ համարը երրորդ հրեշտակի պատգամն է, որը բացահայտում է, թե ինչպես է աշխարհը բաժանված երկու դասի, և այդ նույն բաժանման՝ երրորդ հրեշտակի արտաքին պատկերման համապատկերը, տասներկուերորդ համարում ներկայացված երրորդ հրեշտակի ներքին բաժանումն է: Յոթերորդ, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները երեք հրեշտակների պատգամն են, և այդ համարներն այն լույսն են, որ բացկնքվում է վերջին օրերում: Այս երեք համարների բացկնքումը վերջին օրերում համահունչ է Հայտնության տասներորդ գլխին:

Քրիստոսը՝ որպես հզոր հրեշտակ, ինչպես նաև որպես Հուդայի ցեղից առյուծ՝ տասներորդ գլխում, աղաղակեց «առյուծի» պես, և Նրա մոնչյունը առաջ բերեց յոթ որոտներ, որոնք կնքվեցին, ինչպես նաև Դանիելի տասներորդ գլխի: Դրանք զուգահեռ հատվածներ են: Այդ պատճառով տասներկուերորդ գլխի երեք ժամանակաշրջանները նույնպես Հայտնության տասներորդ գլխի յոթ որոտներն են:

«Յոթ որոտները» պարզապես Քրիստոսի՝ որպես Ալֆայի և Օմեգայի, մեկ այլ արտահայտությունն են, որովհետև «յոթ որոտների» հիմնական խորհրդանշական նշանակությունն այն է, որ դրանք ներկայացնում են «իրադարձությունների նկարագրություն», որոնք տեղի ունեցան 1798-ից մինչև 1844 թվականը և կրկնվում են «ապագա իրադարձություններում», որոնք «կբացահայտվեն իրենց հերթականությամբ» հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ: Հետևաբար «յոթ որոտները» Ալֆայի և Օմեգայի խորհրդանիշն են. Նա է նաև սկիզբն ու վերջը, առաջինն ու վերջինը, հիմքն ու տաճարը, անկյունաքարն ու զագաթաքարը՝ յոթ որոտները:

Դանիել տասներկուսի երեք խորհրդանշական ժամանակաշրջանների լույսը պետք է համահունչ լինի յոթ որոտների լույսին, որովհետև դրանք նույնական մարգարեական գիծն են: Առաջին ժամանակաշրջանում Քրիստոսը երկու ձեռքերն էլ բարձրացնում է դեպի երկինք, ինչպես Հայտնություն տասում՝ մեկ ձեռքով է անում: Հայտնություն տասում Նրա ձեռքը դառնում է մարգարեական ժամանակի կիրառության ավարտի խորհրդանիշը՝ նշելով անցումը մարգարեական ժամանակային շրջաններից պարզապես մարգարեական շրջանների: Մարգարեական հիմնական այն կանոնի այդ անցումը, որ գործածվում էր միլլերիտների կողմից, նախապատկերված էր Քրիստոսի ժամանակներում բառացիից դեպի հոգևոր եղած մեծ անցմամբ:

Պողոս առաքյալը բարձրացվեց՝ հաստատելու գլխավոր մարգարեական կանոնը, որը կապված է ընտրյալ ժողովրդի մարգարեական գծի հետ: Հոգևոր Իսրայելի հենց սկզբնավորումին հաստատվում է մի գլխավոր մարգարեական կանոն, որը վերասահմանում է հենց ուխտը: Այդուհետև Աբրահամի զավակ լինելը նշանակում էր լինել Աբրահամի զավակ՝ հավատքով, ոչ թե արյունով: Այդ մարգարեական սկզբունքը հաստատվեց գլխավորապես Պողոսի գրչով, որը այս առումով Հայտնություն տասներորդ գլխում խորհրդանշում էր Քրիստոսին՝ 1844 թվականին փոխելով և ավարտին հասցնելով ժամանակի մարգարեական կիրառությունը:

Մարդկության հետ ուխտը ներկայացված է ծիածանով, իսկ Նոյի տապանը ներկայացնում է ժամանակաշրջան՝ ջրհեղեղից առաջ և հետո, երբ դեռևս հստակորեն առանձնացված ընտրյալ ժողովուրդ չկար: Աբրահամի կանչը ներկայացրեց Աստծո՝ մարդկության հետ մարգարեական հարաբերության մեջ խոշոր և նշանակալի փոփոխություն: Աբրահամի հետ կնքված ուխտը ներկայացրեց մեծ շրջադարձ ուխտի պատմության ընթացքի մեջ, և այդպիսով այն նախատիպեց այն մեծ անցումը, որ եղավ Պողոսի օրերում՝ բառացիից դեպի հոգևորը, և 1844 թվականին՝ ժամանակային կիրառությունից դեպի անժամանակ կիրառում:

Աստծո ուխտի առաջին փոփոխությունը մարդկության հետ Եդեմն էր, և արտահայտված փոփոխությունը կյանքի ծառի վերաբերյալ սահմանափակումներն էին, ինչպես նաև այն առաջ բերեց հանդերձանքի փոփոխություն՝ հոգևոր լույսից դեպի բառացի գառան մորթի: Ուխտի պատմության հաջորդ մեծ փոփոխությունը ջրհեղեղն է, որը ներկայացնում է Նոյը, ինչպես Ադամը՝ առաջին մեծ ուխտային փոփոխության ժամանակ: Այնուհետև՝ ընտրված ժողովրդի անցումը Աբրամով, որը հանգեցրեց Մովսեսին, ով ներկայացնում է այն մարգարեական սկզբունքները, ըստ որոնց մեկ օրը ներկայացնում է մեկ տարի: Այդ սկզբունքը ուժի մեջ է մինչև 1844 թվականը, երբ եղավ ուխտի ևս մեկ մեծ փոփոխություն: Ուխտի պատմության մեծ ժամանակաշրջաններում միշտ լինում է Աստծո մարգարեական Խոսքի որևէ սկզբունքի մեծ փոփոխություն: Այդ փոփոխությունը հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության ընթացքում այն է, որ Ալֆա Օմեգան է ճշմարտությունը: Ալֆան և օմեգան այն սկզբունքն է, ըստ որի վերջը Աստծո Խոսքում միշտ պատկերվում է սկզբով: Ալֆայի և օմեգայի այդ սկզբունքին կցված է եբրայերեն «ճշմարտություն» բառի եռակի կառուցվածքը:

Մնացորդի պատմության ընթացքում տեղի ունեցող գլխավոր մարգարեական փոփոխությունը ուղղակիորեն ներկայացված է ուխտի յուրաքանչյուր գլխավոր պատմության մեջ, և նույնը նաև ճշմարտության այլ գծերում: Եսայիա 22:22-ում Եղիակիմի վրա դրված «բանալին» նույն բանալին է, որ տրվեց Պետրոսին Պանիումում՝ Մատթեոս 16-ում: Այդ բանալին տրվում է Փիլադելֆիայի եկեղեցուն, և հենց Վիլյամ Միլլերին տրվեց այն բանալին, որը նրան հնարավորություն տվեց կապ հաստատելու մեկ օրը՝ մեկ տարվա համար սկզբունքի հետ, որը Մովսեսի պատմության ընթացքում արձանագրվել էր Մովսեսի կողմից, և որը նախանշում էր միլլերականների պատմությունը: Միլլերի կապը Մովսեսի մարգարեության հետ ներկայացված էր Պողոսի կապով Աբրամի մարգարեության հետ: Եվ ինչո՞ւ Միլլերը չպետք է կապ հաստատեր Մովսեսի հետ. Մովսեսի փրկությունը տապանի մեջ կապվել էր Նոյի փրկության հետ տապանի մեջ, որպեսզի երկու ուխտերն էլ միմյանց հետ կապվեն: Մարգարեական կիրառության այն փոփոխությունները, որոնք սկսվում են Եդեմում, ցույց են տալիս, որ մարգարեական լույսի մի մեծ հայտնություն նույնացվում է վերջնական ուխտի ժողովրդի պատմության մեջ՝ հարյուր քառասունչորս հազարի: Ես պնդում եմ, որ գլխավոր մարգարեական փոփոխությունը ներկայացված է յոթ որոտներով, որոնք ուղղակիորեն կապված են Դանիել 12-րդ գլխի երեք ժամանակաշրջանների հետ, և սրանք ճանաչվում են միայն այն ժամանակ, երբ ալֆայի և օմեգայի սկզբունքները կիրառվում են տող առ տող կիրառության վրա, որը հաստատված է ճշմարտության եռաքայլ կառուցվածքի վրա:

Այն համարներում, որոնք անմիջապես նախորդում են այն հայտարարությանը, թե «Ժամանակ այլևս չկա», Քրիստոսը ներկայացրեց յոթ որոտները, որոնք, ինչպես Դանիել տասներկուսի ճշմարտությունները, կնքված էին: Տասներկուերորդ գլխում կտավապատ հագուստով մարդու՝ երկու ձեռքերը վեր բարձրացնելու համատեքստը Դանիելի գրքի ապակնքումն է, իսկ Հայտնություն տասներորդ գլխում Քրիստոսի՝ որպես Առյուծի համատեքստը յոթ որոտների կնքումն է: Քույր Ուայթը յոթ որոտների կնքումը համադրում է Դանիելի գրքի կնքման հետ:

«Այն բանից հետո, երբ այս յոթ որոտները հնչեցրին իրենց ձայները, Հովհաննեսին տրվում է հրահանգը, ինչպես Դանիելին՝ փոքրիկ գրքի վերաբերյալ. «Կնիք դրու այն բաների վրա, որ յոթ որոտները արտասանեցին»: Դրանք վերաբերում են ապագա իրադարձություններին, որոնք պիտի բացահայտվեն իրենց կարգով»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, հատոր 7, 971.

Յոթ որոտները սահմանվում են Հայտնություն 10-րդ գլխով, Մարգարեության Հոգով, ինչպես նաև Միլլերի հետևորդների պատմությամբ՝ 1840-ից մինչև 1844 թվականը, որը կրկնվում է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ: Նույն հատվածում ասվում է. «Հովհաննեսին տրված առանձնահատուկ լույսը, որ արտահայտվեց յոթ որոտներում, այն իրադարձությունների նկարագրությունն էր, որոնք պետք է տեղի ունենային առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի ներքո: Ժողովրդի համար լավ չէր իմանալ այս բաները, որովհետև նրանց հավատը անպայման պետք է փորձվեր: Աստծո կարգով ամենահրաշալի և առավել առաջավոր ճշմարտությունները պետք է հռչակվեին»: Միլլերի հետևորդները չէին հասկանում, որ իրենք պետք է բախվեին

երկու հիասթափությունների, որովհետև նրանց այս չհասկանալը նախատեսված էր նրանց փորձելու համար: Միլլերի հետևորդները չէին ենթադրում որևէ «առաջավոր ճշմարտություններ», այսինքն՝ նրանք չէին սպասում ուխտի պատմության մեջ որևէ «մեծ մարգարեական տեղաշարժերի»:

Թեև Միլլերիտ «ժողովրդի» համար «լավագույնը չէր իմանալ այս բաները», հարյուր քառասունչորս հազարը փորձվում են նույն պատմությամբ, սակայն ոչ թե պատմությունը անմեղաբար սխալ հասկանալու պատճառով, այլ մի պատմություն չհասկանալու համար, որը դուք պարտավոր եք իմանալ: Մա նույն փորձությունն է, միայն՝ հակադարձված: Հայտնություն տասներորդ գլխում Հովհաննեսը նախ և առաջ ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարին, և միայն երկրորդականորեն՝ առաջին և երկրորդ հրեշտակների Միլլերիտական շարժումը: Մա ճանաչվում է, երբ տեսնում եք, որ Հովհաննեսը, նախքան փոքրիկ գիրքն ուտելը, նախապես տեղեկացվում է, որ այն քաղցր է լինելու, ապա՝ դառն: Միլլերիտների համար լավագույնը չէր իմանալ, թե դա ինչ էր նշանակում, բայց Հովհաննեսը ներկայացնում է մի ժողովուրդ, որը նախապես գիտի, թե ինչ տեղի է ունենում, երբ Միլլերիտները ուտեցին փոքրիկ գիրքը:

Եվ ես գնացի հրեշտակի մոտ և ասացի նրան. Տո՛ւր ինձ այդ փոքրիկ գիրքը: Եվ նա ասաց ինձ. Վերցրո՛ւ և կե՛ր այն. այն քո որովայնը դառն կդարձնի, բայց քո բերանում մեղրի պես քաղցր կլինի: Եվ ես վերցրի փոքրիկ գիրքը հրեշտակի ձեռքից և կերա այն. և այն իմ բերանում մեղրի պես քաղցր էր, իսկ երբ այն կերա, իմ որովայնը դառնացավ: Հայտնություն 10:9, 10.

Հովհաննեսին նախապես ասվում է 1840-ից մինչև 1844 թվականների դառնաքաղց փորձառության մասին, այն պատմության, որ ներկայացված է տասներորդ գլխում: Այդ փորձառությունը, որ այնքան հստակ կերպով ներկայացված է իններորդ և տասներորդ համարներում, նույնպես որոշակիորեն նույնացվում է երկրորդից չորրորդ համարներում:

Եվ նա իր ձեռքում մի փոքրիկ գիրք ուներ՝ բացված. և իր աջ ոտքը դրեց ծովի վրա, իսկ ձախը՝ երկրի վրա: Եվ աղաղակեց բարձր ձայնով, ինչպես առյուծն է մոնչում. և երբ նա աղաղակեց, յոթ որոտներն արձակեցին իրենց ձայները: Եվ երբ յոթ որոտներն արձակեցին իրենց ձայները, ես պատրաստվում էի գրել. և երկնքից մի ձայն լսեցի, որ ասում էր ինձ. «Կնիքի՛ր այն, ինչ յոթ որոտներն ասացին, և մի՛ գրիր դրանք»: Հայտնություն 10:2–4.

«Յոթ որոտները» ներկայացնում են «իրադարձությունների մի նկարագրություն», որոնք պիտի տեղի ունենային առաջին և երկրորդ հրեշտակների օրոք, ինչպես նաև «ապագա իրադարձություններ, որոնք իրենց կարգով պիտի հայտնվեն»: «Յոթ որոտները» ներկայացնում են այն ճշմարտությունը, որ միլլերիտների պատմությունը կրկնվում է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ, և այն ճշմարտությունները, որոնք վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականից սկսած, արձակվեցին կնիքից, ներկայացնում են Աստծո ժողովրդի վերջին օրերում ճշմարտության կնիքի արձակում: Հայտնություն տասներորդ գլխում Հիսուսը համընկնում է Դանիել տասներկուերորդ գլխի Հիսուսի

հետ: Երկու հատվածներում էլ ներկայացվում է վերջին օրերում փորձության ճշմարտության կնքումը և կնիքի արձակումը:

Ոմանք կարող են պնդել, որ յոթերորդ համարում խոսում է Հիսուսը, մինչդեռ տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարներում Դանիելին խոսում է Գաբրիելը, սակայն դա կարելի է նաև հասկանալ այնպես, որ բոլոր երեք հատվածներում խոսում է Հիսուսը: Հարցի որ կողմն էլ ընդունվի, Դանիելի միջոցով խոսող ձայնը Քրիստոսի ձայնն է, և տասներկուերորդ գլխի երեք մարգարեական ժամանակաշրջանները Քրիստոսի խոսքերն են, և Նա այդ երեք ժամանակաշրջանները ներկայացնում է ճշմարտության կառուցվածքի մեջ: Բոլոր երեք ժամանակաշրջանները կնքված են՝ դրանք դարձնելով մեկ եռակի խորհրդանիշ:

Յոթերորդ համարը վերաբերում է հրաշքների ավարտին՝ նույնացնելով Քրիստոսի վերջին գործը Ամենասուրբ Տեղում, երբ Նա ջնջում է հարյուր քառասունչորս հազարի մեղքերը և կնքում նրանց: Առաջին համարը նույնացնում է «հրաշքները», իսկ երեք համարներից վերջինը ևս նույնացնում է «հրաշքները»՝ որպես նրանց, ովքեր օրհնված են՝ սպասելու և առաջին հիասթափությունը կրելու համար: Միջին ժամանակահատվածը նույնացնում է մարդկության ապստամբությունը Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ընթացքում, միաժամանակ նույնացնելով նաև այն ժամանակահատվածը, որ տանում է դեպի Կիրակնօրյա օրենքը, որպես պատրաստության շրջան հարյուր քառասունչորս հազարի համար: Բոլոր համարներն ուղղակիորեն նույնացնում են, թե «ինչ պիտի պատահի» Դանիելի ժողովրդի հետ «վերջին օրերում»: Բոլոր երեք համարներն անդրադառնում են հարյուր քառասունչորս հազարի մաքրման թեմային: Առաջին ժամանակահատվածը համընկնում է երրորդ ժամանակահատվածի հետ, իսկ միջին ժամանակահատվածը ներկայացնում է ամբողջ աշխարհի ապստամբությունը, երբ նրանք ընթանում են դեպի Արմագեդոն:

Եթե այդ երեք ժամանակաշրջանները նաև յոթ որոտներն են, ապա այդ երեք համարները պետք է նույնացնեն «ապագա իրադարձությունները, որոնք պիտի [հայտնվեն] իրենց կարգով», և այդ «ապագա իրադարձությունները» պիտի համապատասխանեն «այն իրադարձությունների նկարագրությանը, որոնք տեղի ունեցան առաջին և երկրորդ հրեշտակների ներքո» 1840-ից մինչև 1844 թվականները: Կան մի քանի ճշմարտություններ, որոնք այս շարժումն ընդունել է, և որոնք ակնհայտորեն տարբեր են պիոներների հասկացությունից, սակայն այդ բոլոր ճշմարտությունները համահունչ են պիոներների հասկացությանը: Մարգարեական առումով եղել է մի մեծ տեղաշարժ՝ միլլերականներից մինչև այժմ: «Օր՝ տարվա դիմաց» սկզբունքը դասական օրինակն է, սակայն կան նաև ուրիշներ: Մի մեծ մարգարեական տեղաշարժի օրինակ ներկայացված է յոթ որոտների հետ կապված:

Այն բանից հետո, երբ տասներորդ գլխի վերջին համարում Հովհաննեսին ասվեց, որ նա պետք է կրկին մարգարեանա, այսպիսով շեշտելով, որ տասներորդ գլխի պատմությունը ներկայացնում էր թե՛ միլլերականների շարժումը, թե՛ հարյուր քառասունչորս հազարներին, նրան տրվեց մի եղեգ՝ տաճարը չափելու համար, սակայն նրան ասվեց, որ գավիթը թողնի դուրս:

Եվ ինձ տրվեց եղեգ՝ գավազանի նման. և հրեշտակը կանգնած՝ ասաց. «Վե՛ր կաց և չափի՛ր Աստծո տաճարը, և զոհասեղանը, և նրանց, որ այնտեղ երկրպագում են: Բայց տաճարից դուրս եղող գավիթը դո՛ւրս թող և մի՛ չափիր այն, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և նրանք սուրբ քաղաքը ոտքի տակ պիտի տան քառասուն և երկու ամիս»: Հայտնություն 11:1, 2.

1844-ից հետո տաճարը չափելիս Հովհաննեսին ասվում է դուրս թողնել հեթանոսներին, որոնք ներկայացված են որպես գավիթ: 1844 թվականի այս պատկերավոր նկարագրությունը ցույց էր տալիս, որ Աստված հենց նոր ընտրել էր ուխտի նոր հարսնացու, և այդ ժամանակ տարբերություն դրվեց Նրա հարսնացուի և գավթի միջև: Քույր Ուայթը հստակ ասում է, որ գավիթը ներկայացնում է հեթանոսներին, իսկ տաճարը՝ Աստծո ընտրյալ ժողովրդին. պարզապես կարդացեք «Դարերի Փափագը» գրքի «Արտաքին Գավիթը» գլուխը:

Հովհաննեսը պատկերում է միլլերիտներին, որոնք 1844 թվականին նոր էին դարձել Աստծո ընտրյալ ժողովուրդը: Տարբերություն էր դրվել միլլերիտների, որոնք նոր էին ճաշակել դառնաքաղց պատգամը, և քրիստոնյա աշխարհի կոչված մնացած մասի միջև, որը ներկայացված է որպես հեթանոսներ:

Հիմքը դրվեց 1840 թվականից մինչև առաջին հիասթափությունը, և տաճարն ավարտվեց Կեսգիշերյան աղաղակի հռչակման ընթացքում: Այնուհետև վրա հասավ մեծ հիասթափությունը, և Հովհաննեսին ասվեց վեր կենալ և չափել, բայց հեթանոսներին դուրս թողնել: Հովհաննեսը պատկերում է դատաստանի բացվելը, և այդ պատճառով ներշնչումը այս համարներում Հովհաննեսի չափումը կիրառում է որպես քննիչ դատաստանի խորհրդանիշ: Այն, ինչ մենք հենց նոր ներկայացրինք Հովհաննեսի՝ որպես չափելու խորհրդանիշի վերաբերյալ, համահունչ է ադվենտիստական տիպական ըմբռնմանը, սակայն այս շարժման մեջ տեղի ունեցավ այդ խորհրդանիշի ըմբռնման նշանակալի փոփոխություն:

Միլլերի հետևորդների ըմբռնման համաձայն՝ մենք հասանք այն գիտակցությանը, որ տասներորդ գլխում Հովհաննեսի կողմից ներկայացված Միլլերի հետևորդների պատմության ներսում նաև առկա էր մի զուգահեռ շարժման մարգարեություն, որը պիտի դառնար հարյուր քառասունչորս հազարը: Մենք գիտակցեցինք, որ եթե վերցնեիք Միլլերի հետևորդների պատմության չափումները և դուրս թողնեիք հեթանոսների ժամանակը, կկարողանայիք տեսնել հենց այն տաճարը, որ Հովհաննեսը չափում էր:

Մենք հասկացանք, որ 2520-ամյա ժամանակային մարգարեություններից մեկը ավարտվում է 1798-ին, իսկ մյուսը՝ 1844-ին, այսպիսով բացահայտելով քառասունվեց տարվա մի ժամանակաշրջան, որի ընթացքում Քրիստոսը կառուցեց միլլերիտական տաճարը: Հովհաննեսը բակը բնորոշեց որպես հեթանոսներ, և զոյություն ունի մարգարեական «հեթանոսների ժամանակները»:

Եվ նրանք սրի սայրով պիտի ընկնեն և գերի պիտի տարվեն բոլոր ազգերի մեջ, և Երուսաղեմը հեթանոսների կողմից պիտի կոխտովի, մինչև որ հեթանոսների

Ժամանակները լրանան: Ղուկաս 21:24:

Հեթանոսների «Ժամանակները» հոգնակի է և ներկայացնում է այն երկու ժամանակաշրջանները, որոնց ընթացքում թե՛ բառացի, թե՛ հոգևոր Իսրայելը կոխտովեց: Այդ երկու կոխտումների վերջինը՝ հեթանոսության, ապա պապականության հետևանքով, ավարտվեց 1798 թվականին: Անկախ նրանից, թե ինչ կարող են պնդել, «հեթանոսների ժամանակները» ավարտվեցին 1798 թվականին առաջին հրեշտակի գալուստով: Հովհաննեսը պետք է չափումը սկսեր 1798 թվականին և ոչինչ՝ դրանից առաջ: Նա տեղադրված էր 1844 թվականի պատմության մեջ, ուստի 1798-ին ավարտված ժամանակաշրջանը դուրս թողնելը նշանակում էր դուրս թողնել գավիթը, և այդպիսով բացահայտվում են այն քառասունվեց տարիները, որոնց ընթացքում Միլլերիտական տաճարը կանգնեցվեց Ուխտի Պատգամաբերի կողմից: Այս կիրառությունից բխում են բազմաթիվ հարակից ճշմարտություններ, սակայն ես պարզապես սա օգտագործում եմ որպես մի օրինակ այն լույսի, որը տարբերվում է ռահվիրաների ըմբռնումից, բայց այնպիսի լույս է, որ չի հակասում սկզբնական ճշմարտություններին, թեև այլևս ժամանակ չի կիրառում:

Այդ հատուկ ճշմարտությունը ճանաչված էր նախքան 9/11-ը, սակայն իրականում խորապես հաստատվեց 9/11-ից հետո: Հովհաննեսի կողմից տաճարի չափման ճշմարտությունը չի կարող առանձնացվել յոթ որոտներից, որովհետև դա հենց նույն հատվածն է: Կա մի ճշմարտություն յոթ որոտների կիրառության վերաբերյալ, որը կնքված էր մինչև այն ժամանակաշրջանը, երբ Դանիելի տասներկորորդ գլխի «սքանչելիքները» կկատարվեն: «Յոթ որոտների» այն կիրառությունը, որ ապակնքվեց 2023 թվականի հուլիսից հետո, կատարելապես համընկնում է, կամ ավելի ճիշտ՝ խորապես լրացնում է Դանիել 12-ի երեք համարները:

Քույր Ուայթը Դանիելի և Հայտնության գրքերի փոխհարաբերությունը նկարագրելու համար գործածում է complement բառը, ոչ թե compliment բառը: Complement-ը, որը նշանակում է «կատարելության հասցնել», հենց այն է, ինչ այս երկու մարգարեական գրքերը կատարում են միմյանց համար: Յոթ որոտները, երբ Դանիելի գրքի տասներկուերորդ գլխում՝ 2023 թվականի հուլիսից հետո, ապակնքվում են, այնտեղ եղած պատգամը հասցնում են կատարելության: Այն, ինչ բացում է յոթ որոտները, ալֆայի և օմեգայի սկզբունքն է՝ ճշմարտության կառուցվածքի հետ զուգակցված:

Հեթանոսների «Ժամանակները» կատարվեցին 1798 թվականին և ներկայացնում են 1260 տարվա երկու ժամանակաշրջան, երբ նախ հեթանոսությունը, ապա՝ պապականությունը ոտնակոխ արեցին սրբաբանը և զորքը: Տաճարը չափելիս մենք պետք է դուրս թողնենք գավիթը, իսկ գավիթը ձգվում է մինչև 1798 թվականը, բայց 1844-ից հետո այլևս ժամանակ չկա: Այսօր 1260 տարիները պարզապես ներկայացնում են մի ժամանակաշրջան, որը նույնականացնում է տաճարի և գավթի միջև եղած տարբերությունը: Այս պատճառով, 2020 թվականի հուլիսի 18-ից մինչև 2023 թվականի հուլիսը ոտնակոխ անելը կատարվեց: Այսօր տաճարը չափելը, յոթ որոտների հետ առնչությամբ, որոնք ներկայացնում են առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի ներքո տեղի ունեցած իրադարձությունների սահմանագատում, Հովհաննեսին

հանձնարարված գործն է: «Մեր մեծ գործը» երեք հրեշտակների լուրերը «միավորելն» է՝ այսպիսով նույնականացնելով մի մարգարեական գործ, որը նախկին ուխտի պատմության ընթացքում չէր կատարվել և նույնիսկ այժմ էլ շատ հազվադեպ է կատարվում: Երբ մենք դուրս ենք թողնում գավիթը, որը ներկայացնում է հեթանոսների ժամանակները, մենք դուրս ենք թողնում պապական հալածանքի 1260 տարիները, որոնք ավարտվեցին վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին:

Քառասունվեց տարվա ընթացքում կանգնեցված տաճարը Միլլերիտական պատմության մեջ նույնականացնում է մի տաճար, որը կառուցվում է 2023 թվականի հուլիսից մինչև հենց Կիրակնօրյա օրենքից առաջ: Այդ պատմությունը յոթ որոտների «ապագա իրադարձությունների» ժամանակաշրջանն է, որոնք «իրենց կարգով» «պիտի հայտնվեն», ոչ թե կարող են հայտնվել:

Երբ մենք միավորում ենք առաջին հրեշտակի պատմությունը երկրորդի պատմության հետ, տեսնում ենք, որ այդ պատմությունը սկսվում է ալֆա հիասթափությամբ և ավարտվում օմեգա հիասթափությամբ: Երբ 1840 թվականից մինչև 1844 թվականի ապրիլի 19-ը առաջին հրեշտակի պատմության մեջ եղած մարգարեական սահմանանիշները համապատասխանեցնում ենք երկրորդ հրեշտակի սահմանանիշներին, որը եկավ այդ ժամանակ և շարունակվեց մինչև երրորդի գալուստը՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, ապա ունենում ենք երկու ժամանակաշրջան, որոնք երկուսն էլ սկսվում և ավարտվում են հրեշտակի գալուստով: Առաջինից մինչև երկրորդի պատմությունը պատկերում է երկրորդից մինչև երրորդի պատմությունը:

Այն մարգարեական վկայությունը, որ սա իրավացի կիրառություն է, գտնվում է կիրառության ալֆայի և օմեգայի մեջ: Միմյանց զուգահեռ կիրառված երկու գծեր, ինչպես նաև այդ երկու գծերի սկիզբն ու վերջը, նույնացնում են մի հրեշտակի գալուստը: Այնուհետև, երբ դրանք գիծ առ գիծ միավորվում են միասին մեկ գծի մեջ, սկիզբը նշում է առաջին հիասթափությունը, իսկ վերջը՝ մեծ հիասթափությունը: Հավելյալ ապացույց է գտնվում ալֆայի և օմեգայի սկզբունքների մեջ, որը ցույց է տալիս, որ վերջը ավելի մեծ է, քան սկիզբը: Ալֆայական հիասթափությունը, որն ավարտվում է մեծ օմեգայական հիասթափությամբ, նույնացնում է ալֆայի և օմեգայի փոքր և մեծ տարրերը:

Երբ մենք սկսում ենք 1844 թվականի ապրիլի 19-ից (երկրորդ հրեշտակի գալուստը, որը տանում է դեպի երրորդի գալուստը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին), և ապա նաև սկսում ենք երկրորդ գիծը 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից, որն ավարտվում է 1844 թվականի ապրիլի 19-ին, մենք գտնում ենք, որ 1844 թվականի ապրիլի 19-ի հիասթափությունը և՛ ալֆան է, և՛ օմեգան այն մարգարեական գծի, որը ստացվում է առաջին և երկրորդ հրեշտակների մարգարեական գծերի միավորմամբ:

Ժամանակահատվածի ավարտին երրորդ հրեշտակը գալիս է երկրորդ հրեշտակի հետ միասին՝ այսպիսով նախապատկերելով 9/11-ը և Հայտնություն տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակի երկու ձայները: Այդ երկու ձայները երկրորդ և երրորդ հրեշտակների

պատգամներն են, և այդ երկու հրեշտակները դիպան միմյանց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, և նրանք կրկին հանդիպում են, երբ երկու պատմությունները տող առ տող միավորվում են: Այս կերպ միավորված՝ նրանք ներկայացնում են առաջին հիասթափությունից մինչև մեծ հիասթափություն ընկած պատմությունը, և այդ պատմության միջին սահմանանիշը Միլլերականների ժամանակներում էքսերթերի ճամբարային ժողովն էր, որտեղ ի հայտ եկան երկրպագուների երկու դասեր՝ ներկայացնելով առակում անմիտ կույսերի ապստամբությունը և նույնացնելով միջին սահմանանիշը որպես ապստամբություն:

Յոթ որոտները ներկայացնում են առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի համակցված պատմությունը՝ տող առ տող, որն այնուհետև սահմանում է մի պատմություն՝ առաջին հիասթափությունից մինչև մեծ հիասթափությունը՝ հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ: Այն ըմբռնումը, թե այդ պատմությունը մարգարեապես ինչ է ներկայացնում, լիովին համընկնում է այն լուրի հետ, որը Դանիել տասներկուսում ներկայացված է որպես կնքված մինչև վախճանի ժամանակը:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում, սակայն այժմ կներկայացնեմ Դանիելի վերջին տեսիլքի այն հատվածը, որը վերաբերում է միայն վերջին օրերում Աստծո ժողովրդի վերաբերյալ Դանիելի պատկերավորմանը: Ուշադրություն դարձրեք, «առաջին հիշատակության» կանոնի համատեքստում, որ առաջին համարում Դանիելը գտնվում է այն դասի մեջ, որն ըմբռնում է տեսիլքը: Տեսիլքում առաջին հիշատակվածը Դանիելի պատկերավոր ներկայացումն է որպես այն իմաստուններից մեկը, որոնք հասկանում են, իսկ վերջին ինը համարները ամբողջությամբ վերաբերում են քսաներկուերորդ օրը հասկացող իմաստուններին:

Պարսից արքա Կյուրոսի երրորդ տարում մի խոսք հայտնվեց Դանիելին, որի անունը կոչվում էր Բադտասասար. և այդ խոսքը ճշմարիտ էր, բայց սահմանված ժամանակը երկար էր. և նա հասկացավ այդ խոսքը ու ըմբռնեց տեսիլքը:

Այդ օրերում ես՝ Դանիելս, սուգ էի անում երեք ամբողջ շաբաթ: Համեղ հաց չէի ուտում, միս ու գինի բերանս չէին մտնում, և առհասարակ ինձ չէի օծում, մինչև որ լրացան երեք ամբողջ շաբաթները: Եվ առաջին ամսվա քսանչորսերորդ օրը, երբ մեծ գետի՝ Հիդդեկելի ափին էի, այն ժամանակ բարձրացրի աչքերս և նայեցի, և ահա:

մի մարդ՝ բեհեզե զգեստավորված, որի մեջքը գոտևորուած էր Օւփազի ազնիվ ոսկով. նրա մարմինն էլ ոսկեքարի նման էր, և նրա երեսը՝ ինչպես կայծակի երևում, և նրա աչքերը՝ ինչպես կրակի ճրագներ, և նրա բազուկներն ու նրա ոտքերը՝ ինչպես ողորկ պղնձի գույն, և նրա խոսքերի ձայնը՝ ինչպես բազմութեան ձայն:

Եվ միայն ես՝ Դանիելս, տեսայ տեսիլքը. որովհետև ինձ հետ եղող մարդիկ չտեսան տեսիլքը. սակայն մեծ դող ընկաւ նրանց վրա, այնպես որ փախան՝ թաքնուելու: Ուստի մենակ մնացի և տեսայ այս մեծ տեսիլքը, և ինձանում ուժ չմնաց, որովհետև իմ վայելչութիւնը ինձանում ապականութեան փոխուեց, և ես ուժ չպահեցի:

Բայց ես լսեցի նրա խոսքերի ձայնը. և երբ լսեցի նրա խոսքերի ձայնը, խոր քնի մեջ ընկա իմ երեսի վրա, և իմ երեսը դեպի գետին էր: Եվ ահա մի ձեռք դիպավ ինձ, և

ինձ կանգնեցրեց ծնկներին վրա ու իմ ձեռքերի ավերի վրա: Եվ նա ասաց ինձ.

Ո՛վ Դանիել, խիստ սիրելի մարդ, հասկացիր այն խոսքերը, որ ասում եմ քեզ, և ուղիղ կանգնիր, որովհետև այժմ քեզ մոտ եմ ուղարկվել:

Եվ երբ նա այս խոսքը խոսեց ինձ, ես կանգնեցի դողալով: Այնժամ նա ասաց ինձ.

Մի՛ վախեցիր, Դանիել, որովհետև այն առաջին իսկ օրից, երբ քո սիրտը դրեցիր հասկանալու և քեզ խոնարհեցնելու քո Աստծու առաջ, քո խոսքերը լսվեցին, և ես եկել եմ քո խոսքերի պատճառով: Բայց Պարսկաստանի թագավորության իշխանը դիմադրեց ինձ քսանմեկ օր. սակայն ահա Միքայելը՝ գլխավոր իշխաններից մեկը, եկավ ինձ օգնելու, և ես այնտեղ մնացի Պարսկաստանի թագավորների մոտ:

Այժմ եկել եմ, որպեսզի հասկացնեմ քեզ, թե ինչ պիտի պատահի քո ժողովրդին վերջին օրերում, որովհետև տեսիլքը դեռ շատ օրերի համար է:

Եվ երբ նա այսպիսի խոսքեր ասաց ինձ, ես երեսո դարձրի դեպի գետինը և համրեցի: Եվ ահա մարդու որդիների նմանության պես մեկը դիպավ իմ շուրթերին. այն ժամանակ բացեցի բերանս, խոսեցի և ասացի նրա՛ն, որ կանգնած էր իմ առաջ,

Ո՛վ իմ տեր, այս տեսիլքով իմ ցավերը վեր են եկել ինձ վրա, և ես այլևս ուժ չեմ պահել իմ մեջ: Ապա ինչպե՞ս կարող է այս իմ տիրոջ ծառան խոսել այս իմ տիրոջ հետ:

քանզի իմ մասին՝ իսկույն այլևս ոչ մի գորություն չմնաց իմ մեջ, և ինձանում շունչ էլ չէր մնացել: Այն ժամանակ դարձյալ եկավ և դիպավ ինձ մեկը, որ մարդու կերպարանքի նման էր, և նա գորացրեց ինձ: Եվ ասաց,

Ո՛վ չափազանց սիրելի մարդ, մի՛ վախեցիր. խաղաղություն քեզ, գորացի՛ր, այո՛, գորացի՛ր: Եվ երբ նա խոսեց ինձ հետ, ես գորացա և ասացի. Թող իմ տերը խոսի, որովհետև դու ինձ գորացրիր: ...

Բայց դու, ո՛վ Դանիել, փակիր այս խոսքերը և կնքի՛ր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը պիտի շրջեն այս ու այն կողմ, և գիտությունը պիտի շատանա:

Այն ժամանակ ես՝ Դանիելս, նայեցի, և ահա, կանգնած էին ուրիշ երկու հոգի՝ մեկը գետի ափի այս կողմում, և մյուսը՝ գետի ափի այն կողմում: Եվ մեկը ասաց այն մարդուն, որ բեհեզ էր հագած և գետի ջրերի վերևում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի այս հրաշքների վախճանը»:

Եվ ես լսեցի քաթանե հանդերձներով զգեստավորված այն մարդուն, որ գետի ջրերի վերևում էր, երբ նա իր աջ ձեռքն ու իր ձախ ձեռքը դեպի երկինք բարձրացրեց և երդվեց Նրանով, որ հավիտյան կենդանի է, թե դա պիտի լինի մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ. և երբ նա ավարտին հասցնի սուրբ ժողովրդի գորությունը ցրելու գործը, այս բոլոր բաները պիտի ավարտվեն:

Եվ ես լսեցի, բայց չհասկացա. ապա ասացի. Ո՛վ Տէր իմ, այս բաների վերջը ի՞նչ պիտի լինի:

Եվ նա ասաց. «Գնա՛ քո ճանապարհով, Դանիէ՛լ, որովհետև այս խոսքերը փակված
և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի
սպիտականան և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտություն
գործեն. և ամբարիշտներից ոչ ոք պիտի չհասկանա, իսկ իմաստունները պիտի
հասկանան»:

Եվ այն ժամանակից, երբ մշտնջենական զոհաբերությունը պիտի վերացվի, և
կանգնեցվի ավերիչ պղծությունը, պիտի լինի հազար երկու հարյուր իննսուն օր:

Երանելի է նա, ով սպասում է և հասնում է հազար երեք հարյուր երեսունհինգ
օրերին:

Բայց դու գնա՛ քո ճանապարհով մինչև վախճանը, որովհետև դու կհանգչես և օրերի
վախճանին պիտի կանգնես քո վիճակով: Դանիել 10:1–18, 12:4–13: